

Khi Người Lính VNCH Bị Trói Tay

Đau đớn nhất không phải là thua trận.

Đau đớn nhất là đang cầm súng, nhìn thấy quân địch ngay trước mắt... mà bị buộc phải đứng nhìn.

Sau Hiệp định Paris, người lính QLVNCH bước vào một cuộc chiến kỳ lạ và cay đắng: chiến tranh vẫn tiếp diễn, nhưng ***bàn tay họ ngày càng bị trói chặt bởi những giới hạn từ bên ngoài.***

Địch vẫn xâm nhập.

Địch vẫn chuyển quân.

Địch vẫn đưa xe, đưa người, đưa vũ khí xuống phía Nam.

Và người lính ở tuyến đầu nhìn thấy tất cả.

Họ tường trình.

Họ xin pháo binh.

Họ xin phi vụ.

Họ xin yểm trợ.

Nhưng rồi có những lúc thứ họ nhận được chỉ là:

“Không được.”

“Không có phi vụ.”

“Chờ lệnh.”

Trong khi đó, địch không chờ. Đó mới là nỗi đau.

Không phải không có người chiến đấu.

Không phải không có người muốn chiến đấu.

Mà là có những lúc **người lính muốn đánh mà không được đánh.**

Có những đơn vị nhìn thấy đối phương di chuyển ngay trước mắt, ban ngày cũng thấy, ban đêm cũng thấy.

Có những đoàn xe của địch chạy trên đường với đèn bật sáng, đến mức người lính chưa cần ví von:

“Nó chạy xe như đi shopping.”

Một câu nói nghe tưởng như đùa.

Nhưng phía sau câu nói ấy là sự bất lực của những người đang cầm súng ngoài chiến trường.

Họ biết mục tiêu ở đâu.

Họ biết phải đánh vào đâu.

Họ có pháo binh.

Có máy bay.

Có súng.

Có người.

Nhưng nhiều khi... ***không có quyền sử dụng tất cả những thứ đó.***

Và chiến tranh thì không bao giờ thương người lính.

Chỉ một phút chậm trễ cũng có thể đổi bằng máu.

Phạm Sơn liên.